

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י' אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹפְטִי:

תּוֹרָה סב לָסוּן רַצְנוּ זְכוּנוּ לְבִרְכָה:

וַיִּסַּב אֱלֹקִים אֶת הָעַם וְכוּ' (שְׁמוֹת י"ג) (עֵינן הַתו' הַזֹּאת בִּנ"א מִכַּת"י רַבִּינוּ ז"ל בַּעֲצֻמוֹ):

א דַּע, שְׁעַל-יְדֵי אֲכִילַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נַעֲשֶׂה יַחֲוֹד קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ אַפִּין בְּאַפִּין, בְּבַחֲיִנַת (רוּת ב): "וַיֹּאמֶר בְּעֵז לְרוּת לָעֵת הָאֹכֵל גְּנָשֵׁי הַלֶּם". 'לָעֵת הָאֹכֵל' דִּיקָא, הֵינּוּ עַל-יְדֵי הָאֲכִילָה 'גְּנָשֵׁי הַלֶּם', דָּא יַחֲוֹד קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ. בְּבַחֲיִנַת (בְּרַאשִׁית מ"ד): "וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה" – 'דָּא תְּקַרְבָּתָא מְלָכָא בְּמְלָכָא' (זֶהָר וַיִּגַּשׁ דָּף ר"ו, וְעֵינן שָׁם בְּפִירוּשׁ הַרְמ"ז). רַק הָאֲכִילָה צָרִידָא לְהִיזוּת מְאֹכֵל אַחַר שְׁנַת־בְּרִירָה, וְאִין בּוֹ שׁוּם תַּעֲרוּבוֹת. כִּי מְאֹכֵל שְׁיִישׁ בּוֹ תַּעֲרוּבוֹת. עַל-יְדֵי מְאֹכֵל כְּזֶה, יוּכַל הָאָדָם לְחַטָּא:

ב וְהִבְרֹר שֶׁל הַמְּאֹכָלִים, הוּא עַל-יְדֵי אֲמוּנָה. כִּי הָאֲמִת, מַה שְׁהַגְבִּיל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְשַׁכַּל הָאֲנוּשֵׁי שְׁיִוְכַל לְהַבִּין, הוּא מְצוּה גְּדוּלָה לְחִידָה הַשַּׁכַּל, לְהַבִּין הַדְּבָר עַל בְּרִיו, וְעַל זֶה נֶאמַר (אָבוֹת פָּרָק ב): 'וְדַע מַה שְׁתָּשִׁיב לְאַפִּיקוֹרוֹס'. כִּי יֵשׁ חֲלוּק בֵּין הַקְּשִׁיּוֹת, כִּי יֵשׁ קְשִׁיָּא שְׁיִכּוּל הָאָדָם לְהַבִּין תְּרוּץ עַל קְשִׁיָּא זוֹ, עַל זֶה נֶאמַר: 'וְדַע מַה וְכוּ'. וַיֵּשׁ קְשִׁיָּא, שְׁאִינוּ בְּאַפְשָׁרֵי לְשַׁכַּל הָאֲנוּשֵׁי לְהַבִּין תְּרוּץ עַל קְשִׁיָּא כְּזוֹ, רַק לָעֵתִיד לָבוֹא יִתְגַּלֶּה הַתְּרוּץ, אָסוּר לְאָדָם לְעֵינן בְּהֵם, וְכָל מִי שְׁסוּמָךְ עַל שְׁכָלוֹ וּמְעִין בְּהֵם, עַל זֶה נֶאמַר (מְשָׁלֵי ב): "כָּל בְּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן". כִּי עַל קְשִׁיָּא כְּזוֹ, אָסוּר לְסַמְךְ עַל שְׁכָלוֹ, רַק לְהַעֲמִיד עַל אֲמוּנָה. וְאַפְלוּ אֵלּוּ הַקְּשִׁיּוֹת

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תעד - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

שֵׁשׁ עָלֵיהֶם תְּשׁוּבָה, לְפַעֲמִים נִסְתָּמוּ שְׂבִילֵי הַשָּׂכָל, וְאִינוּ יוֹדְעִים לְהָשִׁיב, וְנִזְרָקָה בּוֹ אֶפִיקוֹרְסוֹת, וְאִינוּ יוֹדְעִים מַה לְהָשִׁיב עַל אֶפִיקוֹרְסוֹת. וְזֹאת הָאֶפִיקוֹרְסוֹת הִיא לְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, יְכוּל לְהִבִּין בֵּין רַב לְמַעַט.

כִּי צָרִיד לַעֲבֹד אֶת ה' בְּשָׁנֵי יְצָרִין, שְׂיִהְיֶה הַיָּצָר הָרַע כְּפּוֹף לַיָּצָר טוֹב, כְּמֵאֵמֶר חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (בְּרָכוֹת נ"ד):
"וְאֶהְבֶּתְּ וְכוּ' בְּכָל לְבָבְךָ" - בְּשָׁנֵי יְצָרִיד. שְׂיִהְיֶה לְבוֹ שָׁלֵם עִם ה' אֱלֹקָיו, שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ מַחְלָקֶת בֵּין שְׁנֵי יְצָרִין. הֵינּוּ שְׁלֵא יִהְיֶה לְבוֹ חֶלֶק עָלָיו, בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ י'): "חֶלֶק לְבָם". וּבְאַמַּת אִם הָיָה יוֹדֵעַ הָאָדָם יְדִיעָה בְּלֵב שָׁלֵם, 'שְׁמֵלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ' (יִשְׁעִיָּה ו'), וְהַקְּדוּשָׁה הַגְּדוּלָּה הִיא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה. וְדַאי הָיָה מִתְּפִלָּל בְּהַתְּלַהּבוֹת גְּדוּלָּה, וְהָיָה מְדַקְדֵּק מְאֹד לְכוּן אֶת דְּבָרָיו. וּבְשִׁבִיל שְׁהָאָדָם אִינוּ יוֹדְעִים זֹאת יְדִיעָה בְּלֵב שָׁלֵם, בְּשִׁבִיל זֶה אִינוּ מִתְּלַהֵב כָּל כָּף, וְאִינוּ מְדַקְדֵּק כָּל כָּף. וְכָל אֶחָד לְפִי מַעוֹט שְׂכָלוֹ וְיְדִיעָתוֹ, כֵּן הַתְּלַהּבוֹתוֹ וְדְקוּקוֹ. וְהַיְדִיעָה הִיא מִהַיָּצָר הַטוֹב שְׁבִלֵב, וְהַסְתָּרֶת הַיְדִיעָה הִיא מִהַיָּצָר הָרַע שְׁבִלֵב. וְהַסְתָּרֶת הַיְדִיעָה, הֵן הֵן אֶפִיקוֹרְסוֹת וְקִשְׁיוֹת, שְׁהַיָּצָר הָרַע מְקַשֶּׁה אֶת לְבוֹ לְפַל בְּרָעָה (מִשְׁלֵי כ"ח):

וְהַתְּקוּן? לְזֶה הַמַּחְלָקֶת שְׁבִלֵב, לְתַקֵּן אוֹתוֹ בְּשָׂרְשׁוֹ. הֵינּוּ כִּי עֵקֶר הַתְּהוּוֹת מַחְלָקֶת הַיָּצָר הָרַע, שָׂרְשׁוֹ מִן הַמַּחְלָקֶת שְׁבִלֵב. כְּשֶׁהַשֵּׁת לְשָׁלָה מִן דְּרָגָא לְדְרָגָא, עַד שֶׁנִּשְׁתַּלְשַׁל לְמַטָּה, נִתְּהוּהוּ מִפְּנֵי מַחְלֻקֶת הַיָּצָר הָרַע, בְּבְחִינַת "חֶלֶק לְבָם". וּמִטִּיל בּוֹ אֶפִיקוֹרְסוֹת, וּמִסְתִּיר מִפְּנֵי שְׂבִילֵי הַשָּׂכָל אֲשֶׁר אִינוּ יוֹדְעִים לְהָשִׁיב. וּמַחְלָקֶת שְׁבִלֵב הִיא, הִיא מַחְלָקֶת תְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים שְׁבִלֵב, שְׁזֶה אוֹסֵר וְזֶה מִתִּיר. וּמִהַשֵּׁת לְשִׁלּוֹתָם

למטה, נתתה ממנו מחלקת היצר הרע. וכשמתקן המחלקת שבקדשה, אזי ממילא נתבטל מחלקת היצר הרע, כי אין אחיזתו אלא משם.

וְתִקּוּן המחלקת שבקדשה, הן הלכות פסוקות. כי פסק הלכה הוא השלום והכרעה של מחלוקת התנאים ואמוראים. ועל ידי למוד הפוסקים, הוא נתקשר להשלום שבקדשה, ומתקן המחלקת שבקדשה. ואז נתבטל המחלקת היצר הרע שבלבו. ואז יוכל לעבד את השם בכל לבבו, בשני יצרים. ונפתחו לו שערי השכל. שיודע להשיב לאפיקורוס. וכל זה נעשה על ידי ההכרעה והשלום הנ"ל: וזה אותיות שלום, נוטריקון ודע מה שתשיב לאפיקורוס. כי על ידי השלום, יודע להשיב על אפיקורוסות שבלבו:

וְזֶה (תהלים קי"ט): "אודה בישר לבב בלמדי משפטי צדקה". 'לבב' דיקא, בשני יצרין. אימתי, כד 'למדי משפטי צדקה', הינו על ידי למוד הפוסקים: אבל הקשיות שאין עליהם תרוץ, אסור לאדם לעיין בהם, רק לחזק את עצמו באמונה. וכשיש לו אמונה בשלמות, יוכל להיות על ידי אכילתו, יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה כנ"ל. בחינת (תהלים ל"ז): "ורעה אמונה", הינו בחינת אכילה על-ידי אמונה:

וְעֵקֶר שלמות וקשיות אמונה, הינו לקרב וקא המרחקים, בחינת (צפניה ג): "לקרא כלם בשם ה'", אפלו עכו"ם יקרבו לאמונות ישראל, ולעבדו שכם אחד:

וְלֵהשָׁלִים את האמונה, הינו לקרב את הרחוקים כנ"ל, צריך מתחלה להעלות ניצוצי אותיות הדבור. וכשנתבררו אותיות הדבור, אזי הופך את עצמו הדבור, ומלקט

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תעו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

הניצוצות הקדושה מבין הקלפות, ונשארים הקלפות בלא חיות. ואז העכו"ם שיניקתם מהקלפות, כשרואים שאין להם חיות, אזי משליכים את אמונתם, בחינת (ישעיה ב): "ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו", ומדביקים את עצמם לאמונת ישראל. וזה בחינת (שם בצפניה): "אז אהפך אל העמים שפה ברורה". שפה ברורה, הינו הדבור שנתברר מביניהם, הוא הופך את עצמו אל העמים, כדי לקט מהם שארי ניצוצות הקדושה. ואז נתקיים: "לקרא כלם בשם ה'", שידבקו כלם באמונת ישראל:

סדר קצור לקוטי מזהר"ן הי"מ:

ויסב אלקים - סב

א על-ידי אכילתם של ישראל נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין. רק האכילה צריכה להיות מאכל אחר שנתברר מאחיות הקלפות שנתערבו במאכלים על-ידי אכילת עץ הדעת. כי על-ידי מאכל שיש בו תערובות הנ"ל יוכל האדם לחטא ועל-ידי החטאים נעשה פרוד בין קדשא בריך הוא ושכינתה:

ב הברור של המאכלים הוא על-ידי אמונה. וכשיש לו אמונה בשלמות יוכל להיות על-ידי אכילתו יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה כנ"ל בחינת "ורעה אמונה" (תהלים ל"ז ג) בחינת אכילה על-ידי אמונה:

ג מה שהגביל השם יתברך לשכל האנושי שיוכל להבין היא מצוה גדולה לחדד השכל להבין הדבר על בריו ועל זה נאמר ודע מה שפשיב לאפיקורום (אבות פרק ב). אבל יש קשיות שאינו

בְּאַפְשָׁרֵי לְשֹׁכֵל הָאֲנוּשֵׁי לְהֵבִין תְּרוּץ עַל קְשִׁיָּא כְּזוּ, רַק לְעֵתִיד
 לָבוֹא יִתְגַּלֶּה הַתְּרוּץ אָסוּר לְאָדָם לְעֵינֵי בְּהֵם. וְכֹל מִי שֶׁסּוֹמֵךְ עַל
 שְׂכָלוֹ וּמְעֵינֵי וְחוֹקֵר בְּהֵם עַל זֶה נֶאֱמַר: "כָּל בָּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן" (מְשָׁלִי
 ב' יט), כִּי עַל קְשִׁיָּא כְּזוּ אָסוּר לְסַמֵּךְ עַל שְׂכָלוֹ רַק לְהַעֲמִיד עַל
 אֲמוּנָה:

ד אֲפֵלוּ אֵלֹו הַקְּשִׁיּוֹת שְׁיִישׁ עֲלֵיהֶם תְּשׁוּבָה לְפַעְמִים נִסְתָּמוּ שְׂבִילֵי
 הַשְּׂכָל וְאֵינֹו יוֹדֵעַ לְהִשְׁיב עַל הָאֲפִיקוֹרְסוֹת שְׂבִלְבוֹ. וְזֶה בְּחִינַת:
 "חֲלַק לִבָּם" (הוֹשֵׁעַ י' ב) שְׁיִישׁ מִחֲלָקֵת בְּלִבּוֹ בֵּין שְׁנֵי יִצְרָיִן. כִּי
 הַיְדִיעָה הִיא מִהֵיצֵר הַטּוֹב שְׂבִלְבֵי וְהַסְתָּרֵת הַיְדִיעָה הִיא מִהֵיצֵר
 הַרָע שְׂבִלְבֵי וְהִיא הִיא הָאֲפִיקוֹרְסוֹת וְהַקְּשִׁיּוֹת שֶׁהֵיצֵר הַרָע מְקַשֶּׁה
 אֶת לִבּוֹ לִפְלֵ בְּרָעָה. וְהַתְּקוּן לְזֶה הוּא לְמוּד הַפּוֹסְקִים כִּי שָׂרֵשׁ
 הַמִּחְלָקֵת הַזֹּאת הוּא מִמִּחְלָקֵת שְׂבִקְדָשָׁה הֵינֹו מִחְלָקֵת הַתְּנָאִים
 וְהָאֲמוּרָאִים שְׂבִגְמָרָא וּמִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹתָם לְמַטָּה נִתְּהוּהָ מִמְּנוֹ
 מִחְלָקֵת הֵיצֵר הַרָע. וְעַל־יְדֵי לְמוּד הַפּוֹסְקִים הַלְכוֹת פְּסוּקוֹת
 נִתְּקַשֶּׁר אֵל הַשְּׁלוֹם שְׂבִקְדָשָׁה וְאִזּוּ נִתְּבַטַּל מִחְלֻקֵת הֵיצֵר הַרָע
 שְׂבִלְבוֹ וְנִפְתַּחֲחִין לוֹ שְׁעָרֵי הַשְּׂכָל שְׁיִידֵעַ לְהִשְׁיב עַל הָאֲפִיקוֹרְסוֹת
 שְׂבִלְבוֹ. וְכֹל זְמַן שֶׁאֵינֹו זוֹכֵה לְחִדּוּד וְלִפְתִּיחַ שְׂכָלוֹ צָרִיךְ לְסַמֵּךְ רַק
 עַל אֲמוּנָה גַם בְּקְשִׁיּוֹת אֵלֹו כִּי הָעֵקֶר הוּא הָאֲמוּנָה:

סדר תשי"ב מוה"ר"ר הלפרין:

תי (ד) וּפְעַם אַחַת בְּרֵאשִׁי הַשָּׁנָה דִּבֵּר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה גַם־כֵּן
 מִזֶּה מִגְדֵּל הָאָסוּר לְלַמֵּד אֵלֹו הַסְּפָרִים הַמְּפָרְשִׁים אֶת הַתּוֹרָה
 עַל־פִּי דִרְכֵי הַמַּחְקָרִים, (כְּגוֹן סְפָרֵי הָאֲבֵן עֶזְרָא, וּבִפְרָט הַפְּרוּשׁ הַרָע שְׁעָלֵיו
 הַנִּקְרָא מְרַגְלִית רָעָה, וְסְפָרֵי הַרְלֵב"ג שֶׁמְפָרְסֵם לְכֹל מֵה שְׂכַתוֹב בּוֹ כְּנֶגֶד הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה, שְׂחִיב אָדָם לְקַרֵּעַ כְּשֶׁשׁוֹמֵעַ חֵם וְשְׁלוֹם דְּבוּר אֶחָד מִדְּבָרִים אֵלֶּה. וְכִיּוֹצֵא
 בְּזֶה שְׂאָר סְפָרִים הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַזֶּה) אֲשֶׁר כָּל הַתְּקַדְמוֹת שֶׁלָּהֶם לְקַחוּ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תעח ❦ צִמְרַן מִזֶּה רִנְיָת דְּצִי"ל "צִמְרַן מִקֻּוּהָ שִׁדְרָה לְאַחַד מִסְפְּרֵי רַבָּנָן יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ❦
❦ "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאַנְחָה" שְׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

מֵאַרְיִסְטוֹ הַיּוֹן יִמַּח שְׁמוֹ וְנִמַּח זְכוֹרוֹ, וְשָׂאֵר הָאֲפִיקוֹרְסִים
הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהָיוּ קִצְתָם קִדְם חֲכָמֵי הַתְּלָמוּד וְקִצְתָם בִּימֵיהֶם,
אֲשֶׁר כָּל כּוֹנֵת בְּעַלֵּי הַמְּשָׁנָה וְהַגְּמָרָא הַקְּדוּשִׁים שָׂאֵסְרוּ לְלַמֵּד
סְפָרֵי חֲכָמוֹת יוֹנִית הָיָה עַל סְפָרִים הֶלְלוּ שֶׁל אֱלוֹ הָאֲפִיקוֹרְסִים
שֶׁכָּלֶם הָיוּ אִזּוֹ אֲצֵל הַיּוֹנִים, וְכָל מָקוֹם שֶׁזָּכְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרוֹנָם
לְבָרְכָה אֲפִיקוֹרְסִים, כּוֹנֵתָם עַל מִי שֶׁנִּמְשָׁךְ לְדַרְכֵיהֶם וְלִסְבָרוֹתֵיהֶם.
אֲשֶׁר עַל־כֵּן גַּם שָׂאֵר רְשָׁעִים גְּמוּרִים שִׁישׁ לָהֶם כְּפִירָה כָּל שֶׁהוּא
נִקְרָא גַם־כֵּן אֲפִיקוֹרוֹס, כִּי תוֹלִין הַקְּלָקְלָה בְּמִקְלָקֵל. כִּי הָיָה
פִּילוֹסוֹף אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ הָרַע הָיָה אֲפִיקוֹרוֹס כְּשֶׁמוֹ כֵּן הוּא יִמַּח שְׁמוֹ
וְזָכְרוּ, וְדַעְתוּ הָרַעָה מְפָרְסָם בְּסְפָרֵיהֶם הָרַעִים. וְאִידֵי יַעֲלֶה עַל
דַּעַת מִי שֶׁרוֹצֶה לְהִיזוֹת יְהוּדֵי לְעֵין בְּסְפָרִים כְּאֵלוֹ הַבְּנוּיִים עַל
יְסוּדוֹת רָעִים שֶׁל אֲפִיקוֹרְסִים מְפָרְסָמִים שִׁמְהֶם נִמְשָׁכִין כָּל
הָאֲפִיקוֹרְסִים וְהַכּוֹפְרִים שֶׁבְּעוֹלָם.

וְאִי אֲפֶשֶׁר לְבָאֵר בְּכֹתֵב כָּל מַה שֶׁדִּבֵּר רַבָּנָן זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה בְּעֵינֵי
הָאֲסוּר הַעֲצוּם הַזֶּה לְלַמֵּד בְּאֵלוֹ הַסְּפָרִים חַס וְשָׁלוֹם. וְאִזּוֹ דִּבֵּר
רַבָּנָן זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה עִמָּנוּ, וְאָמַר שֶׁאֵין לְלַמֵּד סְפָרִים שֶׁל דְּרוּשִׁים
וּמוֹסָר כִּי־אֵם אוֹתָם הַהוֹלְכִים עַל־פִּי דְבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרוֹנָם
לְבָרְכָה, בְּגְמָרָא וּמְדַרְשִׁים וְסְפָרֵי הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ וְסְפָרֵי הָאֲר"י
זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה, וְכֵן כָּל הַסְּפָרִים שֶׁחִבְרוּ הַצַּדִּיקִים הַסְּמוּכִים
לְדוֹרוֹתֵינוּ שֶׁהֵם בְּנוּיִים עַל יְסוּדוֹת הָרָרִי קִדְשׁ עַל־פִּי דְבָרֵי
הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב זְכוֹרוֹנוֹ לְבָרְכָה. שֶׁהֵם סְפָרֵי הָרַב הַקְּדוּשׁ מִפּוֹלְנָאָה,
וְסִפְרֵי לְקוּטֵי אֲמָרִים. וְחָשַׁב עוֹד כִּמָּה סְפָרִים כְּאֵלֶּה שֶׁטוֹב לְלַמְדָם.
וְהַמְּשָׁכִיל יָבִין מֵאֵלָיו עַל־פִּי דְבָרִים הָאֵלֶּה מֵאִיזָה סְפָרִים לְרַחֵק,
וּבְאִיזָה סְפָרִים יִתְחַזֵּק וְיֵאָחַז בָּהֶם. הֵינּוּ אוֹתָם שֶׁהֵם בְּנוּיִים רַק
עַל־פִּי הַגְּמָרָא וּמְדַרְשִׁים וְסְפָרֵי הַזֵּהָר הַקְּדוּשׁ וְהָאֲר"י זְכוֹרוֹנוֹ

לְבָרְכָהּ וְהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָהּ, אֲשֶׁרִי שְׂיֵאָחֵז בָּהֶם:
 תִּיֵא (ה) וְהִתְלוּצֵץ מְאֹד מִטַּעְמֵי הַמְצוּזוֹת שְׁבַסְפָּר מוֹרָה נְבוּכִים,
 וְאָמַר אֵיךְ יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת לֹמַר טַעְמֵי הֶבֶל כָּאֵלוֹ עַל קַרְבָּנוֹת
 וְקַטְרֹת, הֲלֹא כִּמָּה תִּקְוִינִים נוֹרָאִים עֲצוּמִים נַעֲשִׂים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
 לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ עַד אֵין סוֹף עַל-יַדֵּי אֲמִירַת הַקַּטְרֹת לְבַד. [הֵינּוּ
 שָׂאֵם חֵם וְשָׂלוֹם כְּדַבְּרֵיהֶם הַמְטַעִים, מָה הָיָה מוֹעִיל אֲמִירַת
 הַקַּטְרֹת וְהַקַּרְבָּנוֹת]. וְאֵיךְ יָבוֹא אֶחָד לֹמַר שְׂטוֹת כְּזֹה עַל טַעַם
 הַקַּטְרֹת שְׂמַגִּיעִים עַד מְקוֹם שְׂמַגִּיעִים, שְׂאֵפְלוֹ הָאֲמִירָה לְבַד פּוֹעֵל
 מָה שְׂפּוֹעֵל לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ, כְּמַבְאֵר בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ וּבְכַתְּבֵי הָאֵר"י
 זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָהּ. אֵךְ בְּאַמַּת טַעַם הַקַּטְרֹת וְהַקַּרְבָּנוֹת אֵי אֶפְשָׁר
 לְהַשִּׁיג כָּלֵל, רַק אָנוּ מֵאַמִּינִים לְדַבְּרֵי מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשָּׂלוֹם.
 וּבִדְאֵי יֵשׁ בְּזֹה טַעְמֵים נוֹרָאִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג בְּשׁוֹם שֶׁכֵּל
 אָנוּשִׁי כָּלֵל. וּמַעֲצָם גְּדֻלָּתָם, גַּם אֲמִירַת פְּרָשִׁיּוֹת הַקַּרְבָּנוֹת
 וְהַקַּטְרֹת מְסַגֵּל מְאֹד, וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה תִּקְוִינִים נוֹרָאִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.
 וְכֵן טַעְמֵי כָּל הַמְצוּזוֹת הַקְּדוּשִׁים גְּבוּהִים וְנִשְׁגָּבִים מְאֹד וְנַעֲלָמִים
 מֵעֵין כָּל חַי, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב (אִיּוֹב כ"ח): "וְנַעֲלָמָה מֵעֵינֵי כָּל חַי" וְכוּ',
 וְכְמוֹ שְׂכַת־טוֹב (תְּהִלִּים קי"ט): "פְּלָאוֹת עֲדוֹתֶיךָ". גַּם שְׂמַעֲתִי מִפִּי
 הַקְּדוּשׁ שְׂכַשְׂעוֹסְקִים בְּסִפְרִים אֵלוֹ הוּא כְּמוֹ מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּמִדְבָּר
 שָׁמַם שְׂאֵין לוֹ עִם מִי לְפָגַע, כִּךְ כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּסִפְרִים אֵלוֹ הֵנִ"ל אֵין
 מוֹצֵאִין בָּהֶם דְּבַר קְדוּשָׁה, וְהוּא כְּמוֹ הוֹלֵךְ בְּמִדְבָּר שָׁמַם שְׂאֵין
 מוֹצֵאִין עִם מִי לְפָגַע:

סדר לקווי עיצות היומיומי:

ו כְּשֶׁפּוֹגְמִין הַדְּבוּר שֶׁהוּא רוּחַ פִּיּוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזֵי
 עַל-יַדֵּי הַפָּגַם נַעֲשֶׂה מְרוּחַ פִּיּוֹ רוּח־סְעָרָה, וְרוּח־סְעָרָה הַזֶּה הוּא
 מְקַטְרֵג הַגָּדוֹל שְׂמַמְנוּ בָּאִים כָּל הַקַּטְרוּגִים וְכָל הַנְּסִיווֹנוֹת, וְהוּא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תפ' ז'צמ"ר מלוהרנ"ת זצ"ל "צדק צדקוה שד"ך צהרד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל"
ז'צמ"ר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ז'צמ"ר

מסער גופה דבר-נש, וכל המלשינות והרעות שדוברים על אדם בא מרוח-סערה הנה, כי הוא בחינת 'קץ כל בשר', שעושה קץ וסוף לכל בשר. וכל זה בא על-ידי פגם הדבור (שם לח).

ז' תקון הדבור הוא על-ידי התורה שלומדים בעניות ובדחקות בעת שצר לאדם, ועל-ידי-זה נמשך עליו חוט של חסד ומגרש כל בעלי הדין וכל סטרא דמסאבא, ועל-ידי-זה מתקן הדבור ומעלהו לשורשו, ואזי הדבור יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש-ברוך-הוא, שיזכה להתפלל להודות ולהלל להשם יתברך, ועל-ידי-זה יזכה לדבר בינו לבין קונו בשלהבת הגבורות ויעורר את עצמו לעבודת השם יתברך, עד שיזכה לדבור אמת, לבחר האמת שיש בהדבור, הינו שידבר לפני השם יתברך באמת גדול לאמתו ויפרש כל שיחתו, וידבר בחמימות שבלב דברי אמת שבלב בהתעוררות בתשובה, עד שיראה פחיתותו וגדלת הבורא, עד שיבוא לבושה גדולה על-ידי-זה, להתבייש מלפניו יתברך על גדל פשעיו וכו', ועל-ידי-זה יזכה לאור התפלין שהם בחינת דבקות להשם יתברך, שהם בחינת קרון אור הפנים, ועל-ידי-זה מוחלין לו כל עונותיו וידבק עצמו בעץ החיים (שם; ועיין בושה אות ב).

ח צריך לזהר מלשמע דבורים של רשע שהוא בר-דעת, כי דבוריו הם אורים ארסיים של נאוף ומולידים נאוף בהשומע (שם מג).

ט הדבורים שאינם דבורים קדושים גורמים שנתעורר סכות נוצרים, סכות עכו"ם, ומתגבר ימין שקר ומתגבר הגלות, ומתרחקים מקדשת ארץ-ישראל, ועל-ידי-זה נתעלם הרבי האמת ומתגבר ריב ומחלוקות, ואזי השכינה איהו ריב על בנהא בגלותא, שגלו משלחן אביהם ומארצם יצאו. אבל על-ידי דבורים קדושים, שהיא תפלה בכת, מתגבר האמת וכו' (שם מח).

סדר שיחות הר"ן הי"ג:

רלא ספר לי אֶחָד מֵאַנְשָׁיו שֶׁפֶעַם אַחַת שָׁאל אֶת רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ
 לְבִרְכָה, מֵהוּ הַחֲלוּק שְׁבִין לֵב נִשְׁבֵּר לְמָרָה שְׁחֹרָה הַשֵּׁיב לוֹ: לֵב
 נִשְׁבֵּר הוּא כֶּף שֶׁאַפְלוּ בְּשִׁעוּמָד בֵּין הָעוֹלָם יַחֲזִיר פָּנָיו וַיֹּאמֶר:
 רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם וְכוּ' וּבְאוֹתָהּ שָׁעָה בְּעֶצְמָהּ וּבְתוֹךְ כֶּף אָמַר רַבֵּנוּ,
 זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה בְּעֶצְמוֹ: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם בְּהַתְּעוֹרְרוֹת נִפְלָא
 וּבְנִשְׂיַאת יָדַיִם בְּהַשְׁתַּוְקוֹת נִמְרָץ כְּדַרְכוֹ:

רלב עוֹד שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַנַּ"ל שֶׁכַּמָּה פְּעָמִים נִכְנַס אֵלָיו וְרָצָה לְדַבֵּר
 עִמוֹ וְלֹא הָיָה יָכוֹל לִפְתַּח פִּיו לְדַבֵּר לְפָנָיו מֵה שֶׁבְּלָבוּ וּפֶעַם אַחַת
 הָיָה עוֹמֵד וּמְשַׁמְשׁוֹ, וְהָיָה בְּדַעְתּוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ מִיָּד אֲבָל לֹא הָיָה
 יָכוֹל לִפְתַּח פִּיו כִּלְל וְאַחַר כֶּף צָוָה רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה, שִׁיּוֹשִׁיט לוֹ
 מִנְּעָלָיו לְנַעֲלָם לְכַבּוֹד שַׁבָּת כִּי הָיָה אָז אַחַר יְצִיאָהּ מִהַמְּרַחֵץ
 בְּעָרֵב שַׁבָּת וְאָז בְּעֵת שֶׁהוֹשִׁיט לוֹ מִנְּעָלָיו עָנָה רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ
 לְבִרְכָה, מִעֶצְמוֹ וַאֲמַר לוֹ: תִּרְגֵּיל עֶצְמָךְ לְדַבֵּר לְפָנַי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 וְאִז תּוּכַל אַחַר כֶּף לְדַבֵּר עִמִּי גַם כֵּן:

אַחֲר־כֶּף בְּעֵת שֶׁזָּכָה לְדַבֵּר עִמוֹ, אָז כְּשֶׁנִּכְנַס אֵלָיו וְרָצָה גַם כֵּן
 לְדַבֵּר וְהָיָה קָשָׁה עָלָיו מְאֹד לְדַבֵּר עָנָה רַבֵּנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה וַאֲמַר:
 גְּבוּר אֶחָד חָגַר מִתְּנָיו לְכַבֵּשׁ חוּמָה חֲזָקָה וְאַחַר כֶּף כְּשֶׁבָא אֶל
 הַשַּׁעַר, הָיָה אָרוּג עַל הַשַּׁעַר מִטּוֹה מְקוּרֵי עַכְבִּישׁ שֶׁסִּתְּם הַשַּׁעַר
 וְכִי יֵשׁ שְׂטוֹת מִזֶּה שִׁיְהִיָּה חוּזַר מִמְּלַחְמָתוֹ מִחֲמַת הַסְּתִימָה שֶׁל
 הַקּוּרֵי עַכְבִּישׁ?! (וְהַנְּמָשֶׁל מוֹבֵן) וְאַחֲר־כֶּף אָמַר לוֹ: הָעֶקֶר הוּא הַדְּבוּר
 שֶׁעַל יְדֵי הַדְּבוּר יְכוּלִין לְכַבֵּשׁ הַכֹּל וּלְנַצֵּחַ כָּל הַמְּלַחְמוֹת וַאֲמַר: אִף
 עַל פִּי שִׁיְכוּלִין לְהַתְּבוּדָד בְּמַחְשָׁבָה, אֲבָל הָעֶקֶר הוּא הַדְּבוּר
 וּמִבְּאֵר הַנְּמָשֶׁל מִמִּילָא לְעֵינַיִן מֵה שֶׁקָּשָׁה עַל הָאָדָם לְדַבֵּר לְפָנַי
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִז לְפָנַי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים מֵה שֶׁבְּלָבוּ וְכָל זֶה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תפכ' - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מַחֲמַת בּוֹשָׁה וְכִבְדוֹת שְׁלוֹ שְׂאִין לוֹ עֲזוֹת דְּקָדְשָׁה, בְּיָדָי הוּא שְׁטוֹת גָּדוֹל כִּי הֵלֵא הוּא רוֹצֵה לְכַבֵּשׁ בְּדַבּוּרוֹ מְלַחֲמָה חֲזָקָה שֶׁהוּא מְלַחֲמָת הַיֵּצֶר, וְעִכְשָׁו כְּשֶׁהוּא סָמוּךְ לְדַבֵּר, וְלְכַבֵּשׁ וּלְשַׁבֵּר חוֹמוֹת וּלְפַתַּח שְׁעָרִים עַל יְדֵי הַדַּבּוּר, וּבְשִׁבִיל מְנִיעָה קְלָה מִחֲלִישוֹת דַּעְתּוֹ וְכִיּוֹצֵא, יִמְנַע, חֵם וְשָׁלוֹם מִלְּדַבֵּר! כִּי הֵלֵא הַמְּנִיעָה הַזֹּאת נְחֻשְׁבֶת לְסִתְיָמָה שֶׁל קוּרֵי עֲכָבִישׁ כְּנֶגֶד הַחוֹמוֹת שֶׁרוֹצֵה לְשַׁבֵּר בְּדַבּוּרוֹ:

גַּם סֵפֶר לִי הָאִישׁ הַנִּי"ל שֶׁרַבְּנוֹ צָוָה לוֹ שִׁיְהִיָּה לוֹ הַתְּבוּדוֹת שֶׁתִּי שְׁעוֹת בַּיּוֹם שְׁעָה אַחַת שְׁיִלֵּךְ וְיִשְׁתַּוְּקַק וְיִכִּין עֲצָמוֹ לְדַבֵּר, וְיַעֲרֹךְ לְבוֹ לְכָךְ, אַחֵר כָּךְ יְדַבֵּר שְׁעָה אַחַת:

סֵדֶר שְׁלֵחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(מא) האשה מדדה את בנה אפילו ברשות הרבים ובלבד שלא תגררהו אלא יהא מגביה רגלו אחת ויניח השניה על הארץ וישען עליה עד שיחזור ויניח רגלו שהגביה שנמצא לעולם הוא נשען על רגלו האחת: (מב) דבר שהוא מוקצה מותר ליגע בו ובלבד שלא יהא מנענע אפילו מקצתו (וכבר נתבאר ס"ג): (מג) מותר לטלטל מוקצה ע"י נפיחה (וכבר נתבאר ריש סימן זה): (מד) כלי שנתרועע לא יטלו ממנו חרם לכסות בו או לסמוך בו: (מה) אסור לשחוק בשבת ויו"ט בכדור: הגה ויש מתירין ונהגו להקל (תוס' פ"ק דביצה): (מו) אסור לשאת תחת אציליו זרע התולעים שעושים המשי מפני שאסור בטלטול ועוד שהוא מוליד בחומו: (מז) יש אוסרים לטלטל בגד שעטנז ויש מתירים: (מח) מותר לטלטל מניפה בשבת להבריא הזבובים: (מט) מכבדות שמכבדים בהם הקרקע מותר לטלטלם: (נ) הרשב"א מתיר לטלטל האצטרלו"ב בשבת וכן ספרי החכמות ולדעת הרמב"ם יש להסתפק בדבר:

(נא) מה שמורה על השעות שקורין רילוז"ו בין שהוא של חול בין שהוא של מין אחר יש להסתפק אם מותר לטלטלו (וכבר פשט המנהג לאסור): (נב) מוקצה לעשירים הוי מוקצה ואפילו עניים אין מטלטלין:

סימן שט (א) נוטל אדם את בנו והאבן בידו ולא חשיב מטלטל לאבן והוא שיש לו געגועין (פי' שיש לו עצבון כשאינו עם אביו) עליו שאם לא יטלנו יחלה אבל אם אין לו געגועין עליו לא ואפילו כשיש לו געגועין עליו לא התירו אלא באבן אבל אם דינר בידו ואפילו לאחוז התינוק בידו והוא מהלך ברגליו אסור דחיישינן דילמא נפיל ואתי אבוה לאתויי ויש אומרים שלא אסרו אלא כשהוא נושא התינוק עם דינר בידו אבל לאחוז התינוק בידו אע"פ שדינר ביד התינוק אין בכך כלום: (ב) כלכלה שהיתה נקובה וסתמה באבן מותר לטלטלה שהרי נעשה כדופנה וכן דלעת שתולין בה אבן כדי להכבידה למלאות בה מים אם הוא קשור יפה שאינו נופל מותר למלאות בה שהוא כמו הדלעת עצמה שהוא בטל אגבה ואם לאו אסור: (ג) כלכלה מלאה פירות ואבן בתוכה אם הם פירות רטובים כגון תאנים וענבים יטול אותה כמו שהיא שאם ינער הפירות מתוכה יפסדו אבל אם הם פירות שאינם נפסדים ינערם וינער גם האבן עמהם ולא יטלנה עמהם וה"מ כשא"צ אלא לפירות או לכלכלה אבל אם היה צריך למקום הכלכלה מטלטלה כמות שהיא: (ד) שכח אבן ע"פ חבית או מעות על הכר מטה חבית על צדה והאבן נופלת ומנער הכר והמעות נופלים ואם היתה החבית בין החביות בענין שאינו יכול להטות אותה במקומה יכול להגביהה כמו שהיא עם האבן למקום אחר להטותה שם כדי שיפול מעליה ואם הניחם עליהם מדעתו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תפד - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

על דעת שישארו שם בכניסת השבת אסור להטות ולנער ויש אומרים דאפילו הניחם שם ע"ד שישארו שם בכניסת השבת כדי שיטלם בשבת מותר להטות ולנער בשבת ולא אסרו אלא במניחם ע"ד שישארו שם כל השבת: הגה ואז אפילו ניטל האיסור משם אסור לטלטל הכלי דמאחר שנעשה בסיים לדבר האסור למקצת השבת אסור כל השבת כולה וכן בכל מוקצה וכן איתא לקמן סימן ש"י. אם אדם הניח דבר מוקצה על של חבירו לא אמרינן דנעשה בסיים לדבר האסור דאין אדם אוסר של חבירו שלא מדעתו (א"ז): (ה) הא דלא שרי אלא להטות ולנער דוקא בצריך לגוף החבית והכר אבל אם צריך למקום החבית והכר ולא הספיק לו ההטייה והניעור יכול לטלטלם עם האבן ועם המעות שעליהם לפנות מקומם. (וכן הוא לקמן סימן ש"י):

סדר לקויי תפלות הימני:

תתכט: וְשָׁמְרָנוּ וְהַצִּילָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל מִיָּנִי פְּגָמִים וְעִבְרוֹת שְׁבָעוּלָם, וְנִזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים וְלֹא נָבֵא לְיָדֵי עִבְרָה, שָׁהֵם, מֵאֵין בָּאֵנוּ מִטְּפָה סְרוּחָה, וְלֹאֵן אָנוּ הוֹלְכִים לְמָקוֹם עֶפְרָר רָמָה וְתוֹלְעָה, וְלִפְנֵי מִי אָנוּ עֵתִידִין לְתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְתִהְיֶה בְּעֶזְרָנוּ שְׁנִזְכָּה מִהָרָה לְהִתְחַרֵּט וְלָשׁוּב בְּאֵמֶת עַל כָּל הָעִבְרוֹת וְהַפְּגָמִים שְׁעִבְרָנוּ עַד הַנָּה בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאֵנָם וּבְרָצוֹן, בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה בְּכַח וּבְפִעֵל, עַל הַכֹּל תִּמְחַל וְתִכַּפֵּר וְתִסְלַח לָנוּ חַנוּן הַמְּרַבֵּה לְסַלַּח לְמַעַן שְׂמֵךְ ה' וְסַלַּחַת לְעוֹנֵינוּ כִּי רַב הוּא וְתִהְיֶה עִמָּנוּ מִעַתָּה וְתַעֲזָרָנוּ שְׁנִזְכָּה לְסוּר מִרָע, לְבָלִי לְעֵבֵר עוֹד עַל דְּבָרֶיךָ וְעַל רָצוֹנְךָ אֲפִלוּ תִנוּעָה קָלָה וְתַעֲזָרָנוּ לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹתֶיךָ בְּאַהֲבָה וּלְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפִּעֵל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה שָׁהֵם רָצוֹנְךָ בְּאֵמֶת וְעַל יָדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְחַיּוֹת חֲדָשׁ בְּכָל עֵת מְלַמְעָלָה לְמַטָּה מִן

הִכַּח אֶל הַפֶּעַל וַיִּתְחַדְּשׁוּ וַיִּתְקַיְמוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת עַל יְדֵינוּ, עַל יְדֵי הַחַיּוֹת הַחֲדָשׁ שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל עֵת מִשְׁנֵי הַיּוֹדִי"ן שֶׁל שְׁנֵי שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם שֵׁם הָעֶצֶם וְשֵׁם הַכְּנוּי (כְּזֶה יֵאֱהוּדָנָהּ), וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחָם שֶׁל הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּים עָלֵינוּ "לֵב טָהוֹר בָּרָא לִי אֱלֹקִים וְרוּחַ נָכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלִּפְנֶיךָ וְרוּחַ קְדֻשָּׁה אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי כִּי אַתָּה אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל רוּחְךָ טוֹבָה, תִּנְחֵנִי בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר":

תתל: אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְחָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב אֲשֶׁר הִתְחִילוּ לְגַלוֹת אֱלֹהוּתְךָ בְּעוֹלָם, וַיִּגְעוּ וַיִּטְרְחוּ כָּל יְמֵיהֶם לְהַשִּׁיב רַבִּים מֵעוֹן וּלְקַרֵּב כָּל הָעוֹלָם לְעִבּוּדְתְךָ, אֲשֶׁר בְּזִכּוֹתָם בְּחֵרֶת בְּזִרְעָם אַחֲרֵיהֶם מִכָּל הָעַמִּים, וְרוּמְמָתָנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת, וְנִתַּתְּ לָנוּ תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ נְאֻמָּן בֵּיתְךָ עֲשֵׂה לְמַעַנָּם וּלְמַעַן כָּל הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמֵתִיִּים שֶׁהָיוּ אַחֲרֵיהֶם, אֲשֶׁר כָּלָם יִגְעוּ וַיִּטְרְחוּ כָּל יְמֵיהֶם, וְשָׂמוּ כָּל מְגִמַּת פְּנֵיהֶם, לְהַשִּׁיב אֵלֶיךָ אֶת בְּנֵיךָ שֶׁנִּתְרַחְקוּ מִמֶּךָ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם, לְהַשִּׁיבָם אֵלֶיךָ וּלְקַרְבָּם לְעִבּוּדְתְךָ בְּאֵמֶת, כִּי אֲשֶׁר אַתָּה יַדְעָתָ אֶת לְבָבָם בְּאֵמֶת, וַיִּגְיַעְתָּם וַיִּטְרְחָם וְעַנִּים וְצָרְתָם וְעַמְלָם שֶׁסָּבְלוּ כָּל יְמֵיהֶם בְּשִׁבְלֵנוּ:

תתלא: אָנָּה ה' זוֹכֵר חַסְדֵי אֲבוֹת, עֲשֵׂה לְמַעַנָּם וּמְלֵא חֶפְצָם וְרִצּוֹנָם, וְעֲזָרֵם וְהוֹשִׁיעֵם שִׁיזְכוּ לְגַמֵּר עִמָּנוּ וּלְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל, כָּל אֲשֶׁר הִתְחִילוּ וְרָצוּ וְחָשְׁקוּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ לֹא לְמַעַנָּנוּ כִּי אִם לְמַעַנְךָ וּלְמַעַנָּם, עֲשֵׂה מֵה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לְהַגִּיעַ מִהֲרָה לְכָל מֵה שֶׁבִּקְשָׁנוּ מִלִּפְנֶיךָ וּמִלִּפְנֵי מַלְכֵנוּ רִיקָם אֵל תִּשְׁיבֵנוּ, חֲנִנּוּ וְעֲנֵנוּ וְשִׁמְעֵ קוֹל תְּפִלָּתָנוּ, כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, בָּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

ב'תפ"ו ז' אומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדך צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון לכול" ז
ז' אומר "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ז

תְּפִלָּה סז תתלז: "תיקר נא נפשי בעיניך" ה' אלקי ואלקי אבותי,
חום וחסל נא על נפשות עמך ישראל ברחמים רבים
ובחמלה גדולה חום ורחם על נפשות ישראל היקרות מפז
ומפנינים נפשות החצובות מתחת פסא כבודך, נפשות קדושות
הכלולים בשמך, הנקראים חלק אלוה ממעל נפשות עליונות אשר
היית משתעשע בהם מקדם, נפשות אשר עלו במחשבה תחלה,
נפשות שהם למעלה מכל העולמות כלם, אשר בהם נמלכת
ובראת את העולם יהמו נא מעיך יכמרו רחמיך על יוצאי חלציה,
על בניך הנאהבים והנעימים, "העמסים מני בטן הנשואים מני
רחם", הנקראים בכל לשונות של חבה, בנים, אחים, רעים
ואהובים, נפשות היקרות אשר לא היית זז מחבבם עד שקראתם
בתי ואחותי ואמי, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה לא זז
מחבבה עד שקראה בתי, שנאמר: "שמעי בת וראי והטי אזנך
ושכחי עמך ובית אביך", לא זז מחבבה עד שקראה אחותי,
שנאמר: "פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי", לא זז מחבבה עד
שקראה אמי שנאמר: "שמעו אלי עמי ולאומי אלי האזינו" רחם
נא על הוד יקרת תפארת קדשת נפשינו בשרשנו העליון, כאשר
אתה לבד ידעת מהיכן נמשכות נפשותינו היקרות העולות
למעלה למעלה על כל העולמות ועל כל הקדשות כלם, ועזרנו
וזכנו והושיענו בחנינותיך האמתיות שנזכה להתגבר בכל עז
לשמר את נפשותינו בשמירה גדולה ומעלה בכל עת, להחזיקה
אצלנו, לארך ימים ושנים, בקדשה ובטהרה גדולה, בזריזות
ונקיות וטהרה ופרישות וקדשה וענוה ויראת חטא וחסידות:

תתלג: ותעזר לנו ותושיענו שנזכה להתרחק ולברח מן הכבוד
באמת בתכלית הרחוק ולא יעלה על דעתנו שום רצון ותאזה

וְחִמּוּדָה לְשׁוֹם כְּבוֹד כָּלָל וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנו תָּמִיד בְּכָל עֵת
שֶׁתִּשְׁלַח לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶיךָ הַרְבִּים אֵיזָה כְּבוֹד, שְׁנִזְכֶּה אֲזו
לְשֹׁמֵר אֶת עֲצֻמְנוּ וְאֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ מְאֹד מְאֹד לְבַל נִהְיֶה נִלְכָּדִים חֵם
וְשָׁלוֹם כָּלָל עַל יְדֵי הַכְּבוֹד וְלֹא נִקְבַּל אֶת הַכְּבוֹד בְּשִׁבְלֵנוּ כָּלָל, וְלֹא
נִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ לְצַרְךָ עֲצֻמְנוּ כָּלָל, וְלֹא יִגִּיעַ לָנוּ שׁוֹם הַנְּאֻה כָּלָל
מִהַכְּבוֹד, רַק נִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת כָּל הַכְּבוֹד אֵלֶיךָ לְבַד, וְנִחְזֹר כָּל הַכְּבוֹד
לְמַלְךְ הַכְּבוֹד, לְמִי שֶׁכָּל הַכְּבוֹד שָׁלוֹ לְבַד וְתַעֲזִירָנוּ וְתִשְׁמְרָנוּ
בְּשִׁמְרָה עֲלִיזָה שְׁלֵא נִפְגַּם בְּקִדְשֵׁת הַכְּבוֹד כָּלָל, רַק נִזְכֶּה לְקַבֵּל
אֶת הַכְּבוֹד בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוּלָה לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ לְבַד בְּלִי
שׁוֹם פְּגָם תִּאֲוָתָנוּ כָּלָל וְתַחֲמַל עָלֵינוּ בְּכָל עֵת שֶׁתִּשְׁלַח לָנוּ כְּבוֹד
חֲדָשׁ שְׁלֵא יָבֵא הַכְּבוֹד בְּשִׁבִיל הַסִּתְּלָקוֹת נַפְשׁ חֵם וְשָׁלוֹם, רַק נִזְכֶּה
שְׁיִבֵא הַכְּבוֹד אֵלֵינוּ לְטוֹבָה וְלֹא לְרָעָה חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁנִזְכֶּה עַל־יְדֵי
הַכְּבוֹד לְקַבֵּל בְּכָל עֵת נִפְשׁוֹת חֲדָשׁוֹת בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוּלָה,
וְיִתּוֹסֵף וְיִתְגַּדֵּל נַפְשׁוֹתֵינוּ בְּכָל עֵת בְּתוֹסְפוֹת אֹזֵר קִדְשָׁה וּטַהָרָה,
וְתִשְׁלַח לָנוּ בְּכָל עֵת נִפְשׁוֹת חֲדָשׁוֹת קְדוּשׁוֹת וִיקָרוֹת לְאַרְךָ יָמִים
וְשָׁנִים טוֹבִים בְּתוֹרָתְךָ וְעִבּוּדָתְךָ וְיִרְאָתְךָ: